

ἔπειτα ἴδ' οὐδ' ἀδύνατον ποῖον θεωρεῖν δὲ A
 ποῖος τις ὅστις ἐξ ὧν ἀπέτυχε, καὶ κακῶς εἰρ-
 ρῶς λατο, ἀλλ' ἐξ ὧν οὐδὲ οὕτως οὐδ' ὀπίστημι
 οὐδὲ φύσιν, οὐδὲ θάλλο οὐδὲ πῶσον τί ὅστις ἐκ
 ἧσ' φασίλων, ἀλλ' ἐκ ἧσ' σπουδαίων, ὁμοίως
 δὲ καὶ ἡ ἡδονὴ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ὅτι. ἐπεὶ ὅτι
 γὰρ εἰσι φασίλων ἡδοναί, οὐδὲ ἡμᾶς λαιδαῖται.
 ἐπεὶ γὰρ καὶ φύσις ἧσ' ζῶων εἰσι διάφοροι,
 εἶον καὶ φασίλων καὶ σπουδαίων, οἷον ἡ ἡδονὴ
 ἀνθρώπου, φασίλων ὁμοίως δὲ ἑτέρας φύσεις ἰπ-
 που καὶ ἀνθρώπου, ὄνου, καὶ κύνος ἡ δὲ ἡδονὴ
 ὅτι κατὰ τὰς ἐκ τῆ παρὰ φύσιν εἰς φύσιν
 ἐκείνου τῶν ἄλλων, ὡς περὶ αὐτῆ ἡδονῆς τῆ
 γὰρ φασίλων φύσις ἀλλὰ τῆ φασίλων φύσις φασί-
 λων ἡδονῆς. οὐ γὰρ ὅτι ταύτων καὶ ἴσων καὶ
 ἀνθρώπων, ὁμοίως οὐδὲ τοῖς ἄλλοις. ἀλλ' ἐπι-
 πορὸν αὐτῆ φύσις διάφοροι, καὶ αὐτῆ ἡδονῆς διάφο-
 ροί. ἡ γὰρ ἡδονὴ τῶν ὀνομαζομένων καὶ ἡ
 ὀνομαζομένων, φασι, εἰς φύσιν κατέστησεν.
 ὡς τῆς ἡδονῆς φασίλων φύσεως ἡ κατὰ τὰς
 φασίλων τῆς δὲ σπουδαίων, σπουδαίων. ἀλλ'
 οἱ φασίλων εἶσι τῶν ἡδονῶν οὐ σπουδαίων,
 περὶ δὲ οἱ μὴ εἰδότες τὸ γενεῶν, οἷον
 τῶν ὀνομαζομένων οἷον πίνειν, καὶ ἐκ τῆ
 ἡδονῆς οὐδὲν. τῶν δὲ πάροισιν διὰ τῶν ἄ-
 γνοιαν ὡς ὁμοίον περὶ δὲ οἱ πάσας τῆς
 ἡδονῆς ἡδονῆς φασίλων εἶσι, καὶ ἐκ ἀγα-
 θῶν. διὰ γὰρ τὸ μὴ εἰδέναι ἄλλας ἡδονῆς, ἀλλ'
 ἡ τὰς σωματικῆς, ταύτας τε ὀνομαζομένων ἡδονῆς
 τε οὕτως καὶ μὴ σπουδαίων, ὅλων ἐκ οἷον τῶν
 εἶσι τῶν ἡδονῶν ἀγαθῶν. ἐπεὶ δὲ οὐκ ὅτι ἡ
 ἡδονὴ καὶ κατὰ τὰς σωματικῆς τῆς φύσεως καὶ κα-
 τὰ τὰς σωματικῆς, οἷον κατὰ τὰς σωματικῆς ἡδονῆς
 ἐκείνης ἀναπληροῦσθαι, κατὰ τὰς σωματικῆς δὲ, αὐτῶν
 τῆς ὀνομαζομένων καὶ τῆς ἀκοῆς, καὶ τῶν τοιούτων
 οὕτως, βελτίους αὐτῶν εἶναι κατὰ τὰς σωματικῆς τῆς
 φύσεως ἐνεργειῶν αὐτῶν ἡδονῆς, κατὰ ἀμφοτέ-
 ρους λεγόμενων τῶν ὀνομαζομένων ἐνεργειῶν εἶσι.
 ὡς δὲ ἴδον ὅτι αὐτῶν τῆς ὀνομαζομένων ἡδονῆς, καὶ τῆς
 ἀκοῆς, καὶ τῶν διανοητικῶν, βελτίους αὐτῶν εἶναι,
 ἐπεὶ αὐτῶν σωματικῆς ἐκείνης ἀναπληροῦσθαι. ἔπει-
 τα τῶν ἐλέγχο, ὅτι ἐκ ἀγαθῶν τῶν γὰρ ἐκ πα-
 ρῶν εἶσι, καὶ πᾶσι κοινόν, ἐκ ἀγαθῶν τῶν δὲ
 τοιούτων ὅτι φιλοπόμου μάλλον, καὶ φιλοπο-
 μίας οἰκῶν ὅτι. ὁ γὰρ φιλοπόμος ὅτι ὁ μόνος
 βουλόματος ἔστιν, καὶ τῶν τοιούτων ἧσ' ἄλλων
 ἡδονῆς καὶ τῶν ἡδονῶν οἷον, εἰ μάλιστα ταύτων εἶσι, τοιούτων δὲ τῶν εἶσι, καὶ ἀλλὰ καὶ τοιούτων

Nam quemadmodum statuarius inspicien-
 dus non est, qualifnam sit ex eo quod per
 errorem commiserit, & malè fecerit, sed
 quod bene: ita ne scientiam quidem nat-
 uramve, aut quippiam aliud, quale sit ex
 malis, sed ex probis. Idem ergo voluptas
 quoque genere bonum est. Quòd verò
 sine & malè voluptates, ne nos quidem la-
 ter. Nam sunt etiam diuersæ naturæ ani-
 malium, bona, & mala: sicut hominis qui-
 dem, bona: lupi vei, & cuiusvis alterius
 B feræ, mala. Similiter equi natura, altera
 quàm hominis, & asini, & canis. At volu-
 ptas, conuersio est ex eo quod contra na-
 turam, in naturam cuiuslibet suam: pro-
 inde & hoc fuerit suauissimum. Atqui im-
 probæ naturæ improba voluptas est. Ne-
 que enim quod homini, & ne qui-
 dem aliis. At quoniam diuersæ naturæ,
 sunt diuersæ quoque voluptates. Nam vo-
 luptas, conuersio est: & conuersio (in-
 quiunt) siue restauratio, in naturam resti-
 C tuit. Proinde & malæ naturæ mala con-
 uersio est, vt probæ proba. Qui porò vo-
 luptatem non esse bonam contendunt, eo
 afficiuntur modo, quo qui necar inco-
 gnitum habent, & deos vinum potare e-
 xistimant, nihilque eo esse suauius: ex in-
 scitia in id delabuntur. Simile contingit
 iis qui cunctas voluptates ortus esse as-
 serunt, & neutiquam bonum. Nam quòd a-
 lias voluptates ignorent, præter eas, quæ
 corporis sunt, eas ducunt ortus esse, nec
 bonas: in viuierum non rentur volupta-
 tem esse bonum. Quoniam igitur est vo-
 luptas & restituendæ naturæ & iam resti-
 tuta (restituendæ naturæ sunt, nimirum
 repletiones post defectum: restituta autem
 quæ oculis & auribus percipiuntur, ac
 similes) videntur restituuntur, ac suum (vt sic
 dicam) statum obtinentis, naturæ functio-
 nes esse meliores. Voluptates namque v-
 trouis modo dictæ, sunt actiones. Proinde
 non dubium, quin à visu voluptates, &
 E auditu, & intelligentia sint longè opti-
 mæ, cum ex quæ sub corpus cadunt, ab
 expletione proceunt. Rursus id dice-
 batur, quòd ne quidem bonum. Siqui-
 dem quòd in omnibus sit, & commune om-
 nibus, non bonum. Id certè in honori
 cupido, & honoris cupiditate, magis pro-
 prium est. Honoris siquidem cupidus, solus
 vult habere, & illo cæteros anteire.
 F Voluptatem igitur, si ipsam per se bonum
 esse oporteat, esse eiuſmodi conuenit,
 an non? Atqui etiam contrario modo.